
Li-Tai-Pe – Pavel Karlin: Jesenski dan

Komaj so bile besede izrečene, se je Aza tako hitro poslovila, da se je celo Mariji zazdelo čudno. Razmišljati ni hotela. Popoldne je sedla k Roku in pričela plesti avbico za svojo tiho radost.

Aza je trepetala v svoji sobi. Venomer je ponavljala: «Mimo njega pojdem in...» Na ta ‚in‘ se ni hotel izobličiti odgovor, le slika je vstajala za sliko, nema in usodna.

Vrata so se tatinsko odprla in skoro po prstih je vstopil Matija. V zadregi, kaj bi povedal, je pričel hoditi po sobi. Aza mu ni mogla pogledati v oči, tako jo je razburil njegov prihod.

«Si bila pri Mariji?» je vprašal previdno.

«Sem.»

Slutila je, da meri drugam, da pa je do vprašanja še daleč in nevede mu je sama pomagala.

«Očka, česa želiš?»

«Hm? Ti, kaj pa bi Jergelčev rad? Že ves dan sedi spodaj.» Ostro so jo motrile njegove oči.

Zardela je. Preveč se je bila zapletla v premissljevanje o svoji nocojšnji nameri, da bi mogla mirno odgovarjati.

«Kaj vem?»

«No, saj nisem ničesar rekel. Popoldne sem premišljal, da bi ne bil napačen človek, če bi ti bil všeč.» Težko mu je ležalo na duši in dolgo je rabil, da je izrekel.

«Očka, kaj pa mislite?» Jezno se je zavrtela po sobi.

«Ne jezi se, Azička, tebe ne bom nikoli silil.» Zapustil je sobo.

(Dalje prih.)

nejlepši, svet petrovih odstavkov; če me najlepši,

Li-Tai-Pe – Pavel Karlin / Jesenski dan

(Na severnem mestnem stolpu)

Drhteča zarja mesto že zlati
in pota boža. Rožno zrak žari...

Tam preko reke, modre ko nebo,
kot mavrice se prožni mosti pno.

Že pomaranče v dimu se suše,
v jesenskih barvah listi rumene.

Kdo danes bi na vrhu stolpa stal
in v mislih nanjo z vetri šepetal?

(Iz cikla vzhodnih prevodov «Krizantemine vaze»)
